

РЕШЕНИЕ

№ 6104

гр. София, 05.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 13.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2761** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК, вр. чл. 64, ал.4 ЗИНЗС.

Образувано е по жалба на лишения от свобода Е. Д. Р., ЕГН: [ЕГН], изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в ЗО „К.“ при Затвора [населено място], първа група- стационар, против ЗАПОВЕД №10/03.02.2020 г. на Началника на Затвора [населено място]- старши комисар К. П., с която е наредено същият да не бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип – ЗО „К.“. С жалбата се изразява несъгласие с така издадената заповед и се иска нейната отмяна като незаконосъобразна по изложените в нея съображения.

В съдебно заседание жалбоподателят Е. Д. Р. чрез процесуалния си представител адв. М. Шопска поддържа жалбата си.

Ответникът Началникът на Затвора – С.- старши комисар К. П., в съдебно заседание, редовно призован, не се явява, не се представлява.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Оспорването е направено от надлежна страна, чиито законни права и интереси са засегнати от оспорената заповед. Същата представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, тъй като съдържа изрично

волеизявление на административен орган, с което се засягат непосредствено права, свободи и законни интереси на неговия адресат. Жалбата е депозирана и в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 АПК, поради което се явява процесуално допустима, но разгледана по същество е неоснователна.

Производството по издаване на оспорената заповед е започнало по молба вх.№ 132/22.01.2020 г. на жалбоподателя до Началника на Затвора - С., с която е поискал да бъде преместен от ЗОТ „К.“ в ЗООТ „К.“, където да доизтърпи наказанието си.

На 23.01.2020 г. е изготвен доклад от ИСДВР М. М., като оценката на ръководството, формулирана в доклада, сочи, че при направената първоначална оценка на риска от рецидив са констатирани средни стойноси- 51 т., редуцирани на 50 /през 2019 г./ в хода на корекционната работа. Въпреки че лишеният от свобода е бил награждаван и от 2017 г. няма регистрирани нарушения на реда нито наказания, рискът от сериозни вреди е идентифициран като среден за околните и обществото. В доклада се изразява мнение, че лишеният от свобода Е. Д. Р., следва да продължи да изтърпява постановеното му наказание в условията на ЗТ при строг режим, поради непоследователното му и колебливо поведение и отчетените дефицити в криминалното минало на лишения от свобода, отношението му към правонарушението, начина му на живот и обкръжение, както и уменията му за мислене, посочени в доклада. Въз основа на доклада такова становище е изразил и ЗН РНОД Д. А. Т., тъй като анализът на риска от сериозни вреди за обществото не показва съществена положителна промяна. Към преписката е приложено и становище на НС СДВР Д. Г., според което корекционно- възпитателното въздействие следва да продължи съобразно изготвения план на присъдата в условията на закрит тип пенитенциарно заведение, поради констатираните дефицити, които повишават риска от последващо осъждане, както и риска за вреди към обществото. Изразено е и отрицателно становище от страна на началник ЗО „К.“ гл. инспектор А. И. С..

Възприемайки тези становища, ответникът е издал и оспорената пред съда заповед, с която не е преместил лицето. Заповедта е връчена на адресата си на 12.02.2020 г., видно от подписа му върху същата.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна, че оспореният акт е издаден в изискуемата писмена форма, от административен орган в кръга на неговата компетентност, очертана от разпоредбата на чл. 64, ал. 2 ЗИНЗС, което я прави валиден административен акт.

Съгласно чл. 64, ал. 1 ЗИНЗС лишеният от свобода могат да бъдат премествани от затвора, в който са настанени за изтърпяване на наказанието в общежитие от открит тип, каквото в случая се явява общежитието "К.", от началника на затвора по тяхно искане, или служебно, когато имат добро поведение и след като са изтърпели най-малко една четвърт, но не по-малко от 6 месеца от наложеното наказание. Формално такова право оспорващият е придобил към датата на подаване на молбата. Наличието на изтърпяно най-малко една четвърт от наложеното наказание в затвор, както и положителните характеристики за лицето не са достатъчно условие задължително да се уважи искането за преместване в ЗООТ, тъй като същото практически би довело до преместване по силата на закона, при липса на преценка на всички относими обстоятелства и факти по целесъобразност, какъвто е смисълът на разпоредбата. Административният орган действа в условията на оперативна самостоятелност, съобразно формираното у него вътрешно убеждение. Преценява на, първо място, наличието на формалните предпоставки за това - изтърпян срок от

наказанието, и след това по целесъобразност - с оглед поведението на лишения от свобода, която преценка от своя страна не подлежи на съдебен контрол.

Следователно преместването не се извършва автоматично, а след преценка на ответника, след получаване на становища, изготвени от ръководителя на направлението за социална дейност и възпитателна работа, на заместник-началника по режимно-охранителната дейност и на началника на съответното затворническо общежитие. Изразеното от тях отрицателно становище за преместването на лицето, базирано на съществуващия среден риск от рецидив, от сериозни вреди за обществото след освобождаването му от затвора, е възприето от административния орган, вследствие на което той е решил, че не следва да извърши преместването. Видно от съдържанието на разпоредбата на чл. 64, ал. 2 ЗИНЗС, законът дава право на ответника да извърши преценка по целесъобразност на възможността за преместване от едно място за изтърпяване на наказанието "лишаване от свобода" в друго, а не го задължава при формалното възникване на посочените в нормата предпоставки задължително да се произнесе положително. Преценката кое поведение представлява достатъчна и основателна предпоставка за настаняване в общежитие от открит тип, което дава възможност на пребиваващите там на по-облекчен режим, е предоставена на административния орган, който действа при условията на оперативна самостоятелност, съобразно формираното у него вътрешно убеждение. Съдебният контрол в настоящия случай се свежда само до това дали на административния орган действително е предоставено правото да извършва преценка по целесъобразност и дали е спазил процедурата при издаване на административния акт. От представените писмени доказателства е видно, че преди издаване на оспорената заповед ответникът е изискал становища от съответните длъжностни лица, така както изисква законът, въз основа на отразеното в тях е направил собствена преценка дали са налице условията за преместване от едно пенитенциарно заведение в друго, в което жалбоподателят да доизтърпи присъдата си, след което се е произнесъл с акта, предмет на настоящото дело.

По горните съображения съдът намира, че оспорената заповед е законосъобразна, поради което жалбата против нея следва да бъде отхвърлена.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на лишения от свобода Е. Д. Р., ЕГН: [ЕГН] против Заповед №10/03.02.2020 г., издадена от Началника на Затвора С.- старши комисар К. П., с която оспорваният не е преместен в затворническо общежитие от открит тип.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

На основание чл.138 АПК на страните да се изпрати препис от същото .

СЪДИЯ: